

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نباشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

نویسنده: تد گیلن کارپنتر: (۱)
برگردان از: نادر ثانی
۱۸ اپریل ۲۰۲۲

ایالات متحده آمریکا و ناتو به آغاز جنگ اوکراین کمک کردند. اعتراف به این واقعیت «همراهی با پوتین» نیست. درج شده در نشریه نیوزویک در ۷ مارچ ۲۰۲۲ (۲)

تصمیم ولادیمیر پوتین برای تهاجمی گسترده به اوکراین یک اقدام تجاوزکارانه در ابعادی بسیار وسیع است که جهان را در وضعیتی خطرناک فرو برده است. با استفاده از هر معیار معقولی، این اقدام او پاسخی فراتر از اندازه به تمامی تحریکات ناتو یا اوکراین بود. با این حال، این نتیجه‌گیری با آنکه بگوئیم هیچ اقدام تحریک‌آمیزی صورت نگرفته است تفاوت دارد.

در برخی از محافل، اصرار بر این که گسترش ناتو تا مرز روسیه به هیچ وجه مسؤول بحران کنونی اوکراین نیست، مد شده است. بسیاری تمامی استدلال‌های مخالف را به عنوان «تطابق با صحبت‌های پوتین»، «جانبداری از پوتین» یا

پخش تبلیغات و «اطلاعات نادرست» روسیه رد می‌کنند. اگر از تبلیغات زشت مکار تیسیمی (۳) که چنین ادعاهائی را در بر می‌گیرد بگذریم، چنین استدلال زیربنائی در واقع بیش از یک اشتباه نمی‌باشد.

رهبران روسیه و چندین کارشناس سیاست غربی بیش از دو دهه پیش هشدار می‌دادند که گسترش ناتو نتیجه بدی خواهد داشت - که در بهترین حالت به یک جنگ سرد جدید با روسیه و در بدترین حالت جنگ "داغ" و تمام‌عیار ختم خواهد شد. بدیهی است که آنها «پژواک» پوتین یا هیچ کس دیگری نبودند. "جورج کنان George Kennan"، معمار روشنفکر سیاست در خود فرو رفتن ایالات متحده آمریکا در طول جنگ سرد، در مصاحبه‌ای در ۲ مه ۱۹۹۸ در نیویورک تایمز به دقت هشدار داده بود که حرکت ناتو به سمت شرق چه چیزی را آغاز خواهد کرد. او گفت: "من فکر می‌کنم این آغاز یک جنگ سرد جدید است." و اضافه کرد: "من فکر می‌کنم روس‌ها به تدریج واکنش منفی نشان خواهند داد و چنین امری روی سیاست‌های آنها تأثیر خواهد گذاشت."

کنان در اینجا از دور اول توسعه که به ورود پولند، جمهوری چک و هنگری به ناتو منجر شد صحبت می‌کرد. دور بعدی، دوره‌ای که جمهوری‌های بالتیک و دیگر کشورهای اروپای شرقی را به ناتو اضافه کرد، خشن‌تر بود و تلاش بعدی واشنگتن برای عضویت اوکراین و گرجستان، را نمی‌توان چیزی جز خوار شمردن و تحقیر منافع پایه‌ی امنیتی روسیه به شمار آورد. در خلال این مدت شکایات و هشدارهای مسکو نیز روز به روز جدی‌تر و تندتر می‌شد. با این حال مقامات امریکائی و اروپائی یکی پس از دیگری گام در راه عبور از چراغ قرمز روسیه برداشتند. "جورج دبلیو بوش George W. Bush" شروع به برخورد با گرجستان و اوکراین به عنوان متحدان سیاسی و نظامی ارزشمند ایالات متحده کرد و در سال ۲۰۰۸، ناتو را تحت فشار قرار داد تا اوکراین و گرجستان را به عنوان عضو بپذیرد. سیاست محتاطانه فرانسه و المان در این مورد این تلاش را به تعویق انداخت، اما بیانیه جلسه سران ناتو تأیید کرد که هر دو کشور در نهایت به این عضویت دست خواهند یافت.

"رابرت ام. گیتس Robert M. Gates"، که هم در دولت جورج بوش پسر و هم در دولت بارک اوباما به عنوان وزیر دفاع خدمت می‌کرد، در کتاب خاطرات خود، "وظیفه Duty" در سال ۲۰۱۴، اعتراف کرد که "تلاش برای وارد کردن گرجستان و اوکراین به ناتو واقعاً بیش از اندازه بود." او نتیجه گرفت که این ابتکار موردی از موارد "بی‌ملاحظه نادیده گرفتن آنچه روس‌ها منافع ملی حیاتی خود می‌دانستند" بود.

واقعیت چیزی جز این نبود و مسکو شروع به نشان دادن عکس‌العمل کرد. پوتین از تحریک احمقانه دولت طرفدار غرب در گرجستان برای انجام یک حمله نظامی که عمیقاً به داخل این کشور نفوذ کرد، استفاده کرد. پس از پیروزی، روسیه برای همیشه دو منطقه گرجستان را از این کشور جدا کرده و آنها را تحت کنترل دائمی روسیه قرار داد.

اقدام قاطع کرملین باید حتی به رهبران دیر آموز ایالات متحده هشدار می‌داد که دورانی که مقامات روسی صرفاً با اعتراضات شفاهی در مورد تجاوز مستمر غرب به حوزه امنیتی روسیه عکس‌العمل نشان می‌دادند به پایان رسیده است. با این حال، به طرز شگفت‌انگیزی، دولت اوباما همچنان به دنبال تبدیل اوکراین به بخشی از تعلقات سیاسی و نظامی ناتو بود. در اواخر سال ۲۰۱۳ و اوایل سال ۲۰۱۴، ایالات متحده آمریکا و چندین دولت اروپائی برای حمایت از تلاش‌های تظاهرکنندگان برای سرنگونی رئیس‌جمهور هوادار روسیه اوکراین، "ویکتور یانوکویچ Victor Janukovitj"، حدود دو سال پیش از به پایان رسیدن دوره ریاست‌جمهوری او، بی‌شرمانه مداخله کردند.

این اعتراضات سازمان‌ده شده، به ویژه از زمانی که یانوکویچ در سال ۲۰۱۰ در نتیجه انتخاباتی که حتی اتحادیه اروپا و سایر ناظران بین‌المللی اذعان داشتند که به طور منطقی آزاد و منصفانه بود، رئیس‌جمهور شد، نامناسب بودند. در یک نظام دموکراتیک، راه قانونی برای برکناری رئیس‌جمهور از سمت خود، بسته به قوانین قانون اساسی یک

کشور خاص، از طریق رأی عدم اعتماد، استیضاح یا شکست در انتخابات بعدی پارلمانی است. تظاهرات خشمگین خیابانی در هیچ یک از این دسته‌بندی‌ها نمی‌گنجد، با این حال ایالات متحده آمریکا و متحدانش از این روند غیرقانونی حمایت کردند. افشای شناخته‌شده و بدنام مکالمه تلفنی ضبط شده میان "ویکتوریا نولند Victoria Nuland"، معاون وزیر امور خارجه ایالات متحده آمریکا و "جفری پیات Geoffrey Pyatt" سفیر این کشور در اوکراین، میزان مداخله و اشنگتن در امور یک کشور مستقل را نشان داد.

آنچه امروز در اوکراین می‌گذرد پیامد تحریکی غیرقابل تحمل برای روسیه، همسایه این کشور بود. پوتین در ابتداء با الحاق شبه‌جزیره ستراتژیک کریمه پاسخ داد و ایالات متحده و شرکای ناتوئی اش پس از آن تحریم‌های اقتصادی را علیه روسیه اعمال کردند. جنگ سرد جدیدی به طور جدی در جریان بود.

پانوشته‌ها:

(۱) "تد گیلن کارپنتر Ted Galen Carpenter" همکار ارشد، مطالعات دفاعی و سیاست خارجی، "مؤسسه کاتو Cato Institute" در واشنگتن

(۲) پیوند به اصل نوشته در نیوزویک:

<https://www.newsweek.com/us-nato-helped-trigger-ukraine-war-its-not-siding-putin-admit-it-opinion-1685554>

(۳) اشاره‌ای به نام "جوزف مکارتی Joseph McCarthy" سیاستمدار و سناتور افراطی و دست راستی ایالات متحده امریکاست که در دهه‌های نخست جنگ سرد میان ایالات متحده آمریکا و اتحاد جماهیر شوروی (و همگامان آنان) شکار و مبارزه علیه افراد "کمونیست" و "چپ" را سرلوحه فعالیت خود کرده بود و به ویژه در خلال سالهای ۱۹۵۰ و ۱۹۵۴ دست به "افشاء" و مبارزه در برابر بسیاری از عناصر و نیروهای مترقی و آزادیخواه زد. واژه "مکارتیسم" با استفاده از نام او برای نشان دادن مبارزه علیه عناصر و نیروهای مترقی و آزادیخواه به کار گرفته شده است.